

Dva bývalí agenti, jedna poslední operace.
Je načase splatit účty minulosti.

POD PAPÍROVÝM MĚSÍCEM

SHAINA STEINBERG

Píše se rok 1942 a Evelyn Bishopová, dědička leteckého impéria, pracuje jako tlumočnice v Londýně. To si alespoň myslí její otec. Ve skutečnosti se Evelyn zapojila do válečného úsilí daleko víc než jen překládáním depeší. Stala se agentkou OSS s cílem najít svého bratra, který je držen jako válečný zajatec v pracovním táboře někde ve Francii. Evelyn je začleněna do malého týmu a společně jsou vysíláni na speciální mise do okupované Evropy. Tým spolubojovníků se stane její rodinou a s jedním z nich, velitelem Nickem Gallagherem, ji brzy začne pojit víc než společné poslání. Jejich vztah ale na konci války rázem skončí, když se jeden z nich dopustí zrady, která se neodpouští.

Šest let poté je Evelyn zpět v domovském Los Angeles, kde má vlastní detektivní kancelář. Při sledování muže podezřelého z nevěry se nečekaně opět setká s Nickem, který pro dotyčného pracuje jako soukromý detektiv. Jenže muž je vzápětí zavražděn.

Evelyn a Nick se tedy rozhodnou naposledy spojit své síly s cílem odhalit vraha, ale brzy zjistí, že válka, kterou před třemi lety zanechali v Evropě minulosti, je pronásledovala až k jejich dveřím... A právě teď se k ní musí postavit čelem.

„Inteligentní a poutavá detektivka z období po druhé světové válce s dvojicí chytrých a odvážných soukromých detektivů, kteří vzdorují smrti, nepřízni osudu i očekáváním. Jakmile se do této knihy začtete, nedokážete ji odložit.“

– spisovatelka Dianne Freeman

SHAINA STEINBERG

POD
PAPÍROVÝM
MĚSÍCEM

Přeložila Hana Sichingerová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, událostmi či místy děje je zcela náhodná.

Copyright © 2024 by Shaina Steinberg

Published by Kensigton Publishing Corp., USA

Translation © Hana Sichingerová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-972-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-971-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-912-6 (print)

PRO AKIVU

KAPITOLA 1

Los Angeles, 1948

Evelyn Bishopovou nejednou napadlo, že vnitřek nočního klubu *Ciro's* vypadá jako horečnatý sen kurtizány. Jeho interiér, celý bílý, působil nevkusně a zároveň fádně. Nebyl to podnik, do kterého by chtěla večer vyrazit za zábavou, přestože si zdejší předražené koktejly mohla dovolit a svou přirozenou krásou snadno zapadla mezi celebrity. Nejednen lovec autogramů hvězd se vydal k jejímu stolu, než si stačil uvědomit, že vlastně neví, jak se objekt jeho zájmu jmenuje. Evelyn si nebyla jistá, jestli jí to má lichotit, připadat k smíchu, nebo ji má víc rmoutit fakt, že má sláva takovou váhu. Odjakživa dávala přednost anonymitě.

„Co si o tom myslíš, Evie?“

Otočila se k Jamesi Hughesovi, který seděl naproti ní.

Vysoký a krásný, s tmavě hnědými vlasy a oříškovými očima, byl na Evelynin vkus až příliš pohledný. Dávala přednost mužům, kteří měli nějaké vady na kráse. Bývali zajímavější, protože si museli vytvořit osobnost a nestačilo jim spoléhat čistě na svůj vzhled. Jedinou Jamesovou nedokonalostí bylo, že se mu vlasy občas náhodně vykroutily z pomády, kterou je uhlazoval. Připadalo jí to roztomilé a často zatoužila zastrčit mu je za ucho.

„O čem?“ zeptala se.

„O domě.“

„O jakém domě?“ nechápala. Když viděla jeho zmatený výraz, omluvila se. „Nějak jsem se ztratila v myšlenkách.“

James sledoval její pohled směřující k zavalitému padesátníkovi. Z úst se mu vyvalil doutníkový kouř, když sáhl po sklenici s martini a jedním douškem ji vyprázdnil. Než stačil požádat, přinesli mu novou. Poděkoval číšnici pětidolarovou bankovkou a na něco se zeptal. Evelyn byla příliš daleko a neslyšela, co říká, ale dívka se naklonila dopředu a šikově mu nabídla pohled do hlubokého výstřihu svých šatů. Měla pěknou postavu a výraz holky z venkova, která ještě neztratila sny o hvězdné slávě.

„George Palmer,“ vyslovil James jméno toho muže. „Vyrábí tankovou municí a bomby. Byl bohatý už před válkou. Teď si to vůbec nedokážu představit.“

„Má zajímavou společnost,“ prohodila Evelyn, která přesunula pozornost na jeho společníka. Byl to muž ve středních letech oblečený v drahém, nenápadném obleku, který neladil s faktem, že je účetním Mickeyho Cohena a jedním z nejnebezpečnějších lidí v Los Angeles.

„Norman Roth,“ řekl James. „Pracoval jsem s ním v Londýně.“

„Nikdy bych neřekla, že se nechá naverbovat do armády.“

„Je Žid. Ještě měl v Německu rodinu.“

„Ach,“ vzdychla Evelyn tiše.

„Je to fajn chlapík,“ dodal James. „Tedy možná ne *fajn*, ale vycházeli jsme spolu.“

Evelyn se vrátila k tématu. „Takže ten dům je v Benedict Canyonu.“

„Čtyři ložnice. Bazén. Výhled na kopce.“

„Čtyři ložnice jsou moc,“ podotkla Evelyn.

„Pokoje pro děti,“ opáčil James.

„Jaké děti?“ znepokojeně se zeptala Evelyn.

„Smradi, které sebereme z ulice,“ dobíral si ji James.

„Necháme je drhnout spáry mezi španělskými dlaždicemi.“

„Nebo je naučíme plavat, aby mohli čistit dno bazénu.“

„Pošleme je s nůžkami zastříhávat trávník.“

Evelyn se zasmála; pak jí úsměv zmizel z tváře.

„Nevím, jestli chci děti,“ přiznala.

„Byla bys skvělá matka,“ namítl James.

Evelyn to nepřesvědčilo. Věděla o sobě, že v drobných, maličkých věcech dokáže být sobecká: že si ráda přečte noviny u kávy, že si o víkendech ráda přispí, že se s chutí uvelebí s dobrou knihou a nevstane, dokud ji nedočte. Nebrala takový luxus za samozřejmost. A po tom všem, co zažila ve válce, si nedovedla představit, že by na tento svět přivedla dítě.

„Nechci na tebe koupit domu tlačit,“ pokračoval James. „Jsem do tebe zamilovaný, co si pamatuju. A hned tak se to nezmění.“

„Co když ti nedokážu dát to, co chceš?“ zeptala se Evelyn.

„Ty jsi to, co chci,“ opáčil s neskonalou jistotou.

Evelyn se naklonila přes stůl a políbila ho. Skrýval se v tom příslib něčeho dalšího. Opřela se o židli a sledovala, jak George Palmer dopil zbytek martini a s bouchnutím odložil sklenici. Servírka předala svůj tác a zástěru a zamířila k dámským toaletám.

„Jdu si přepudrovat nos,“ oznámila Evelyn.

„Zase tolik se ti neleskne,“ ušklíbl se James.

„Člověk by měl umět ocenit dobrý eufemismus.“

James se ohlédl přes rameno na George Palmera, který právě podepisoval šek.

„My jsme si sem nepřišli zatančit, že ne?“ zeptal se s vědoucím úsměvem.

„Nedávej mi otázky, na které nechceš znát odpovědi.“

„Fajn, ale jestli se nevrátíš dost rychle, další pití vybírám já,“ pohrozil James.

Evelyn zamířila k dámským toaletám, kde našla servírku usazenou na nízkém taburetu před zrcadlem. Převlékla se z uniformy do bavlněných šatů pevně stažených v pase. Její zlaté kadeře držely dokonalý tvar a ani se nepohnuly, když otáčela hlavu ze strany na

stranu, aby si zkontrolovala líčení. Evelyn si sedla vedle ní a vytáhla rtěnku. Sundala spodní část a odkryla malý objektiv. Otočila jím a vyfotila dívku v zrcadle.

„Máte tam venku ctitele,“ prohodila Evelyn a nanasla si na zá-
pěstí parfém.

„To je pěkná vůně,“ pochválila ji servírka.

„Díky.“

„Něco takového by nosila moje matka. Staromódní.“

Pronesla to se zářivým veselým úsměvem, ale Evelyn nepochybovala, že to mělo vyznít jízlivě. Ve svých osmadvaceti letech si Evelyn uvědomovala, že většina jejích vrstevnic je už vdaná a má děti, ale také věřila, že s přibývajícím věkem jsou ženy stále zajímavější.

„Kolik vám je? Dvacet?“ nadhodila Evelyn.

„Devatenáct.“

„Jako by od té doby utekla věčnost,“ odvětila Evelyn. Byla ve válce a ta zkušenost jí přidala na věku víc než samotné roky. „A Georgi Palmerovi to musí připadat dvakrát tak dlouho.“

Dívka střelila pohledem po Evelyn v zrcadle.

„Nevěděla jsem, že ho znáte.“

„Toho zná každý,“ namítla Evelyn nesmlouvavě. „I jeho ženu.“

„Ještě jsem se s ní nesetkala... ale určitě se brzy seznámíme.“

Servírka zaklapla psaníčko a zamířila ke dveřím. Evelyn si po chvilce vzala svou kabelku a následovala dívku do uličky za klubem. Šla potichu a skrývala se ve stínech. Dívka zahnula za roh, kde na ulici čekalo auto. Vystoupil z něj George Palmer. Evelyn pořídila několik snímků, zatímco Palmer políbil dívku na tvář a pomohl jí vklouznout na zadní sedadlo. Nasedl k ní a zavřel dveře. Auto se rozjelo a pokračovalo na Sunset Boulevard.

Evelyn hodila fotoaparát do kabelky a otočila se zpátky k Ciro's. Ulička byla temná a prázdná, vedle budovy stálo několik popelnic. Jak Evelyn kráčela, uslyšela za sebou kroky. Ráda by si myslela, že jde o pouhou náhodu, ale náhoda může člověka stát život. Těžké dusání mužských bot se přibližovalo a Evelyn zrychlila a hleda-

la úkryt ve tmě. Muž přidal do kroku. K zadním dveřím to bylo ještě sto metrů. Vklouzla za popelnici a čekala. Muž prošel kolem a pak se zastavil, protože si uvědomil, že jeho kořist zmizela. Evelyn vytáhla zbraň a vyzula se. Po špičkách jen v punčochách došla za muže a chytila ho do kravaty. Pistoli mu přitiskla na bedra.

„Proč mě sledujete?“ zeptala se.

„Ahoj Evie,“ pozdravil.

Pomalu ho pustila, protože ten hlas znala. Otočil se a smekl klobouk.

„Nick Gallagher,“ pronesla ohromeně.

KAPITOLA 2

Londýn, březen 1942

Evelyn se s Nickem seznámila v OSS, Úřadu strategických služeb, se sídlem na Grosvenor Street 70 v Londýně. Oficiálně se jednalo o americkou tajnou službu, ale často poskytovala záze-
mí těm, kteří stejně jako Nick nezapadli do běžného vojska. Samouk a génius, jenž si nedostatek formálního vzdělání vynahrazoval četbou všech knih, které našel. Bohužel ho současně pronásledovali démoni, kvůli kterým se málem ocitl před vojenským soudem. Nickův velící důstojník, frustrovaný jeho nedostatkem respektu vůči nadřízeným, ocenil jeho neohroženost a převedl ho na místo, kde se mohl se svým talentem uplatnit.

Když ho Evelyn uviděla poprvé, ležel napůl přepadlý přes opěradlo pohovky v kanceláři a měl takovou kocovinu, že ho bolely i vlasy. Zvenku sem doléhal kakofonický hluk psacích strojů a telefonů a on měl problém udržet v žaludku suchý toast od snídaně. Evelyn se zastavila v otevřených dveřích a nechala zvuk útočit na jeho bolestí sužovaný mozek.

„Ne,“ zaskuhral, aniž by vzlédl. „Ať je to cokoli, odpověď zní ne.“

„Takže se u vás nemám hlásit?“ zeptala se.

Promluvila srozumitelně a tiše. Skrýval se v tom náznak pobavení, jako by pohled na jeho utrpení byl spíš pochopitelný než smutný. Zavřela dveře a on poprvé zaznamenal její parfém. Vůně letních růží prořízla zatuchlý pach včerejšího alkoholu, který mu prosakoval póry. Otevřel oči a spatřil ženu, která ho pozorovala s jedním pozdviženým obočím, jako by si říkala, co je tohle za trosku. Posadil se tak rychle, až se mu zatočila hlava. Trvalo další minutu, než se dokázal spolehnout na nohy a postavil se. Uhladil si pomačkanou, propocenou košili a v rychlosti si urovnal kravatu.

„Nemyslím si, že to pomůže,“ podotkla. „Na límci máte rtěnku.“

Na žádnou ženu si z předchozího večera nevzpomínal. Na druhou stranu také netušil, kdy si naposledy pral oblečení. Naproti tomu ona byla bezvadně oblečená v námořnický modrém kostýmu na míru. Modrá barva dávala vyniknout jejím jasně zeleným očím. Tmavé vlasy se jí v tlumeném světle leskly a on si uvědomil, že stojí před nejkrásnější ženou, jakou kdy spatřil.

„Co pro vás mohu udělat?“ pronesl Nick.

„Generál Gibson mě poslal za panem Gallagherem. Že prý mám hledat chlápka s kocovinou. Zdá se, že jsem ho našla.“

„Promiňte, vy jste sekretářka?“ zeptal se Nick, jehož mozek měl obrovskou práci udržet krok s rozhovorem.

„Nepíšu,“ odpověděla Evelyn. „Nevařím kávu.“

„Co děláte?“

„Mluvím pět jazyky, umím střílet a jsem opravdu dobrá v sesko-ku padákem. A taky dělám skvělý koktejl vodka martini.“

„Jste agentka,“ hlesl Nick.

„Budu, jakmile mě přijmete do svého týmu.“

To poslední, co Nick ve svém týmu chtěl, byla žena. Vlastně vůbec nechtěl mít tým. Informace dokázal najít rychleji sám a málokdy věřil kompetentnosti ostatních. Generál Henry Gibson, který řídil mise, se ho snažil přesvědčit, že někdy potřebuje pomocnou ruku. Nick si doopravdy nedokázal připustit, že nesnáší nést zodpovědnost za život někoho jiného. Byl sám od

svých dvanácti, kdy ho opustili rodiče, a naučil se v tom chodit. Další lidé věci jen komplikovali. Tím spíše žena vypadající jako Evelyn Bishopová.

„Je to příliš nebezpečné,“ řekl Nick.

„Pro mě, nebo pro vás?“

„Pro oba.“

„Bojíte se, že bych vás rozptylovala?“ zeptala se Evelyn.

Trefila se, ale nikdy by to nepřiznal.

„Proč to chcete dělat?“

„Ženy se dostanou na místa, kam muži ne,“ odpověděla Evelyn.

„Nepůsobíme tak podezřele a vojáci se na nás vždycky snaží udělat dojem. Kromě toho mluvím francouzsky jako Pařížanka a prázdniny jsem pravidelně trávil poblíž Marseille.“

„To není ten pravý důvod,“ opáčil Nick.

„Svoje důvody si nechám pro sebe,“ trvala na svém Evelyn.

„Nenecháte, když by mě mohly zabít.“

Evelyn otevřela kabelku a vytáhla fotografii. Byl na ní pohledný muž kolem pětadvaceti let. Podala ji Nickovi.

„Jmenuje se Matthew.“

„Váš manžel?“ zeptal se Nick.

„Bratr. Před sedmi měsíci ho zajali nacisté.“

Nick při slově „bratr“ pocítil nevíтанou úlevu.

„Touha po pomstě je rychlá cesta k tomu, nechat se zabít,“ varoval ji Nick.

„Řekla jsem, že ho zajali. Ne zabili. Jsou dvě možnosti, jak by se můj bratr mohl vrátit domů. Buď ho najdeme a posadíme do letadla do Států, nebo tuhle válku ukončíme tak rychle, jak jen to bude v lidských silách. První možnost je důvod, proč jsem se nechala naverbovat, díky té druhé jsem ochotná poslouchat rozkazy. Někaké další otázky?“

„Tam venku vás nemůžu ochránit. Když si budu muset vybrat mezi vámi a misí, zachráním misi.“

Tehdy to ještě nevěděl, ale byla to první z mnoha lží, které sám sobě v souvislosti s Evelyn Bishopovou namluvil.

„Navrhuju vám dohodu,“ řekla. „Když mě dokážete chytit do kravaty tak, že nebudu schopná se vykroutit, odejdu z téhle kanceláře a už mě nikdy neuvidíte.“

„Nerad bych vám ublížil,“ bránil se Nick.

„Neublížíte.“

Nick k ní nejistě přistoupil zezadu a ovinul jí ruku kolem krku.

„Na nic lepšího se nezmůžete?“

Přitáhl si ji a přitiskl k sobě.

„Lepší?“ zeptal se.

Vyvrátila mu palec a zároveň mu zaryla podpatek do nártu. Druhou rukou ho udeřila loktem do hrudní kosti a on se bolestí zlomil v pase a pustil ji. Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vstoupil generál Gibson. Podíval se na Nicka, lapajícího po dechu, a pak na Evelyn, která stále vypadala jako ze škatulky.

„Seznamujete se?“ zeptal se generál Gibson.

„Myslím, že to bude fungovat,“ pronesla Evelyn zvesela.

„Co nejhoršího by se tak mohlo stát?“ opáčil Nick rezignovaně a pokrčil rameny.

To nejhorší bylo, že se během tří let jejich spolupráce zamíloval. Srdcem i duší, tělem i myslí. To všechno patřilo jí.

KAPITOLA 3

Los Angeles, 1948

Na první pohled vypadal Nick stejně, jako když ho Evelyn viděla naposledy. Mnohokrát zlomený nos zkřivený ve známém úhlu a široká ramena, díky nimž stále působil vyšší než metr osmdesát. Při bližším pohledu ale měl kolem očí černé kruhy z vyčerpání a koutky úst mu lemovaly ostré vrásky. Oblečení měl ošuntělé, jako by je stále nestíhal vyprat. Tenhle muž se podobal spíš tomu, kterého našla před lety v centrále na Grosvenor 70, než kterého si pamatovala z konce války.

„Vidím, že jsi z toho nevypadla,“ podotkl Nick.

„Je to dva a půl roku.“

„Dva roky, osm měsíců a sedmnáct dní.“

„Tohle nehodlám dělat,“ řekla a nazula se znovu do bot.

Protáhla se kolem něho a zprudka otevřela dveře do Ciro's. Nick se vydal za ní.

„Evie, počkej!“

„Měl bys vědět, že není v pořádku pronásledovat ženy v nočních uličkách.“

„Nenapadlo mě, že se kvůli mně zdržíš.“

„Nezdržela jsem se,“ řekla.

Nick ji popadl za ruku a trhnul s ní, až ji otočil. Temnota chodby je chránila před pohledy z hlavního sálu. Za nimi tančily páry a kapela hrála Louise Armstronga. Připadalo jí to jako věčnost od doby, kdy spolu tančili na armádních tanečních zábavách, on přitisknutý k ní, jejich dech v harmonii. Vzpomněla si, jak se mu dívala do očí a měla pocit, že v nich vidí celou dráhu svého života.

Nyní se ovzduší mezi nimi nenávratně změnilo.

„Nevěděla jsem, že jsi zpátky v Los Angeles,“ poznamenala.

„Carl mi sehnal práci u policie.“

Evelyn překvapeně zvedla obočí. Během války sloužili všichni tři spolu, často za nepřátelskou linií. Pravidelně riskovali život, proto si museli navzájem důvěřovat a otevírat se jeden druhému tak jako nikdy předtím a pravděpodobně ani nikdy potom. Udělalo to z nich rodinu. Když se Evelyn vrátila domů do Los Angeles a cítila se jako obnažený nerv, Carl byl první, koho vyhledala. Pozdě večer, když ani jeden z nich nemohl spát, spolu chodili na skleničku a povídali si o starých časech. Bylo příliš bolestné ptát se na Nicka a Carl o něm sám od sebe nezačal. Přesto si tak nějak myslela, že by věděla, kdyby tu Nick byl.

„Jak dlouho jsi u policie vydržel?“ zeptala se Evelyn.

„Necelý rok.“

„Nikdy jsi nedokázal poslouchat rozkazy.“

„Zrovna ty máš co mluvit.“

Prohodil to s úsměvem. Kdysi dávno by to brala tak, jak to zamýšlel – jako vtip. Teď ji jeho slova ranila a probudila vzpomínku na jeho zradu.

„Musím se vrátit ke stolu,“ řekla.

Sledoval její pohled k místu, kde seděl James.

„Nebýt té kamery ve rtěnce, skoro bych uvěřil, že ses změnila,“ řekl Nick.

„Ve válce jsem zjistila, že v jedné věci jsem vážně dobrá.“

„Heh,“ ušklíbl se Nick. „Pokud mě paměť neklame, vybavuje se mi víc věcí, které děláš vážně dobře.“

Stejný úsměv, kterým ji vždycky odzbrojil. Záhadný, svůdný, jako by byli jediní dva lidé na světě. Kdysi se jí z něj zrychloval tep. Teď působil jako sůl v ráně, která se nikdy úplně nezahojila.

„S chutí dokončím to, co načal ten odstřelovač na Sommě,“ pronesla a poklepala na místo, kde mu kulka roztrhala hrud.

Nick kývl hlavou směrem k Jamesovi. Servírka položila na jeho stůl dva velké rumové koktejly. Zdobily je kousky ananasu a koktejlových třešní propíchnuté papírovými deštníčky.

„Má ten chlap vůbec ponětí, jak jsi talentovaná?“

Byla to otázka, na kterou už neměl právo se ptát.

„Ano,“ odpověděla Evelyn.

Nickovi spadl úsměv z tváře. Této odpovědi se obával, ale ve skutečnosti nečekal, že ji dostane.

Ne že by měl právo ji soudit. Bůh ví, že posledních několik let nežil jako mnich. Jenomže mezi ženami, jejichž jména si Nick nepamatoval, a tímto mužem, který na Evelyn čekal v jasně osvětleném klubu, byl rozdíl. Nejspíš se probouzel s pohledem na její úsměv a večer usínal s jejím dechem na hrudi. Podle toho, jak se na něho Evelyn dívala, bylo jasné, že je pro ni víc než jen zábava na večer.

„Změnila ses,“ podotkl Nick a kývl směrem k ovocným míchaním před Jamesem. „Nikdo nepřejde ze záliby v dobré skotské k... ani nevím, co to je.“

„Tohle?“ odvětila Evelyn. „To je můj nový život. Ten, který jsi mi zařídil, když jsi mě v Londýně zradil.“

„Já jsem tě nezradil.“

„Tak co to bylo?“

Nick neodpověděl.

„Skončili jsme,“ řekla Evelyn.

Nick ji popadl za paži a strhl ji zpátky.

„Pusť mě,“ sykla. „Pokud mi nechceš vysvětlit, co se sakra stalo.“

„Evie...“ začal Nick. „Budu potřebovat ty fotky.“

„Cože?“ zeptala se, zmatená z náhlého obratu v rozhovoru.

Kývl směrem k její kabelce.

„Fotografie George Palmera.“

„Pracuješ v ochrance.“

„Mimo jiné,“ řekl. „A ty jako soukromý detektiv.“

„Není to úplně stejné jako bojovat proti nacistům, ale je to sakra lepší než nějaký dámský spolek typu Junior League.“

Evelyn otevřela kabelku a vylovila z ní rtěnku s fotoaparátem. Otočila ji v ruce a upřeně ji pozorovala.

„Nebýt tohotohle, dozvěděla bych se vůbec, že jsi v Los Angeles?“

„Dala jsi mi jasně najevo, že mě nechceš vidět.“

„Ani ses nesnažil.“

„Evie, prosím.“

Evelyn se znovu podívala na fotoaparát, který držela v ruce, a pak ho vrátila do kabelky.

„Ne.“

„Jsi nemožná,“ řekl.

„Alespoň některé věci se nezměnily.“

S tím Evelyn vyšla ze tmy do oslepujícího světla hlavního sálu. Hudba se zdála být hlasitější, tanečníci rychlejší a vše v sobě skrývalo lehce zběsilou energii. Prodrala se davem a posadila se naproti Jamesovi.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. „Vypadáš, jako bys viděla ducha.“

„Také že ano.“

„Chceš o tom mluvit?“

Evelyn zavrtěla hlavou, pak se zdráhavě napila nápoje z nazdobené sklenice před sebou.

„Kriste na nebi. Co to sakra je?“

„Trest za to, že ti to trvalo tak dlouho,“ zasmál se James.

„Už nikdy nebudeš vybírat pití.“

„Tak mě už nikdy neopouštěj.“

Natáhl se přes stůl a vzal ji za ruku. Bylo to uklidňující gesto. Udělal ho tisíckrát, aniž by o tom přemýšlel. Pokusila se mu úsměv oplatit, ale oči jí zabloudily zpátky do chodby. Nick byl pryč.

KAPITOLA 4

Letecká základna Kingsnorth, Anglie, březen 1944

Letecká základna Kingsnorth sídlila nedaleko Londýna. Bombardéry B-17 a P-51 Mustang tu stály v dokonalých řadách a čekaly, až dojde na jejich smrtící příslib. Američtí a britští vojáci, ubytovaní v nedalekých kasárnách, netrpělivě očekávali rozkaz k překročení kanálu La Manche. Nadcházející bitva bude brutální a každý její centimetr bude vykoupen krví.

Evelyn a Nick vyhlíželi den D ještě nedočkavěji než většina ostatních. Uplynulých šest měsíců připravovali půdu na francouzském venkově, aby spojenecká vojska našla podporu u odboje. Shromažďovali informace o nacistických pevnostech a o tom, které cesty jsou nejbezpečnější. Během dvouleté spolupráce dosáhli Nick a Evelyn nepopsatelné úrovně souznění. Spojovalo je úsilí o zachování tajemství a nebezpečí, kterému čelili. Přímisích se naučili vzájemně si důvěřovat a respektovat schopnosti toho druhého. Zpočátku je znepokojovala narůstající vzájemná přitažlivost, protože oba chtěli dát přednost misi. Jak však válka postupovala a jim docházelo, že se život může v okamžiku změnit, přišlo jim pošetilé popírat, že se do sebe zamilovali. Její úsměv zahřál místo v Nickově duši, o jehož existenci neměl tušení.

A Evelyn poprvé v životě cítila, že ji někdo skutečně vidí a chápe. Nick nechtěl ani nepotřeboval, aby byla něčím jiným, než v tu chvíli byla. Neexistovala žádná budoucnost ani minulost. Existovala jen bezprostřední přítomnost.

Evelyn a Nick zabýjeli čas před dalším úkolem a tančili v přeplněném sále. Její tmavé kadeře hrozily, že se vyvléknou ze sponek, a on zatoužil prohrábnout je prsty, stejně jako to dělal ráno. Poznala, na co myslí, zasmála se a oči se jí rozzářily, když hudba spustila jednu z jejich oblíbených od Elly Fitzgeraldové, „Je to jen papírový měsíc“.

„A nebude to jenom jako, když mi uvěříš“,“ přidal se Nick potichu k refrénu.

„Copak ty to nevíš?“ zeptala se Evelyn. „Tobě budu věřit vždycky bez váhání.“

Podíval se jí do očí. Jejich zelená hloubka ho naplnila nadějí. Evelyn dohlédla skrz jeho drsný zevnějšek až k částem duše, které skrýval před zbytkem světa. S ní necítil potřebu být ostražitý a nepřátelský. Tyto vlastnosti, které ho udržely naživu za krutého dětství a zajistily mu bezpečí během války, po jejím boku nepotřeboval. Stále používala stejný parfém jako ten první den a růže se staly jeho oblíbenou vůní. Nick jemně položil ruku nad její bok. Kůže tam byla čerstvě srostlá poté, co ji před třemi měsíci na misi zasáhla kulka.

Ve francouzském Saint-Malo mělo dojít k jednoduchému předání. Evelyn se zastavila v kavárně na oběd s Theem, členem jejich čtyřčlenného týmu. Když přinesli účet, Theo si od servírky půjčil pero. Uvnitř se skrývala rolička mikrofilmu. Nevěděli, že sekretářka, která informace ukradla, byla odhalena a mučena. Nevěděli ani to, že pětiletou dceru jejich kontaktu ve francouzském odboji zadržuje místní gestapo. Odešli z kavárny a pokračovali v cestě za Nickem, se kterým se měli sejít ještě ten večer. Most na avenue Louis Martin byl přirozeným místem, kde je mohli zatknout. Když

po krátkém mostě přecházeli, zablokovalo jeho vzdálený konec auto plné nacistických vojáků. Otočili se a za sebou uviděli další vojenské auto. Na okamžik ztuhli jako srnci v záři reflektorů.

Pak Evelyn zašeptala: „Utíkej!“

Vrhli se k okraji mostu. První kulka zasáhla Evelyn pět centimetrů nad bokem. Přepadla přes nízké zábradlí do vody. Ohlédla se po Theovi a uslyšela další výstřely. Teprve později se dozvěděla, že druhá kulka ho zasáhla do stehna a třetí mu roztránila koleno. Nemohl utéct a gestapo ho sebralo a odvezlo na velitelství. Umučili ho a jeho zničené tělo spolu s tělem sekretářky z francouzského odboje a jejího dítěte vystavili v centru města jako výstrahu pro ostatní.

Přestože Evelyn ztratila mnoho krve, podařilo se jí ledovou vodou doplavat přes záliv na více než kilometr vzdálenou pláž u Dinardu. Když se setmělo, vplížila se do města, ukradla čisté oblečení a vloupala se do malé místní lékárny. Penicilin neměli, ale našla několik sáčků sulfanilamidu a nasypala je na ránu. Pevně ji obvázála a modlila se, aby slaná voda oceánu působila jako dezinfekce. Vzala si několik dalších obvazů a také lahvičku s prášky, které ji udržovaly při vědomí. Další dva dny se za dne skrývala a za noci šla, než dorazila na místo setkání u Évrán. Tam našla Nicka šíleného strachem. Nevěděli, jak Thea oplakávat. Bylo to poprvé, co ztratili někoho tak blízkého. Jeho smrt nalomila jejich pocit nepřemožitelnosti. Chyběl jim jeho neohrožený optimismus a černý humor. Byl jediný, kdo dokázal najít světlou stránku i na tom, že leží v kráteru po bombě. Instinktivně se stále ohlíželi, jestli jim zezadu kryje záda, a když tam nebyl, bolest je zasáhla nanovo. Evelynin smutek se dostával na povrch v noci, když plakala ze spaní. Nickův se projevoval jako téměř paranoidní starost o tým, zejména o Evelyn.

„Jsem v pořádku,“ ujistila ho a jemně ho pohladila po tváři, aby ho vrátila zpět na taneční parket.

„Je to čím dál horší.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pod papírovým měsícem.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.